
Nikdy tě neopustím

Nora Roberts

Na konci týdne přišla Sonya na domluvenou schůzku s Marshalllem do jeho kanceláře. Už tu samozřejmě byla dřív a vždycky se jí líbila tamní starosvětská atmosféra.

Nikdy ale neseděla v jednom z těch měkkých kožených křesel jako klientka.

Marshall Tibbets měl hřívu prošedivělých hnědých vlasů, které si sčesával dozadu – Sonya si vždycky říkala, že to vypadá velice dramaticky – z přitažlivého, důstojného obličejce. Obvykle nosil obleky od Armaniho, upravené na jeho postavu se širokými rameny.

Teď se opřel a zahleděl se na ni bystrýma hnědýma očima. Za jeho zády viděla matně šedou zimní oblohu.

„Za poslední půlrok jste prožila řadu zvrátů.“

„Tenhle je, myslím, největší ze všech.“

„Přínejmenším je jasný favorit. Než začneme, chci se vás zeptat, jak se máte. Doopravdy. A nezapomeňte, vaše odpověď se nedostane mimo tyto stěny. Rozhovory mezi právníkem a jeho klientem jsou zcela důvěrné.“

„Upřímně řešeno nevím. Jsou dny, kdy se mi stýská po staré práci. Jindy – a takových dnů je většina – jsem plná nadšení z toho, že stojím na vlastních nohách. Občas jsem pořád strašně naštvaná na Brandona, ale pak přijdou dny, dokonce týdny, kdy na něj vůbec nemyslím. Mívám obavy, že se mi nepodaří vydělat dost peněz, abych udržela svoje podnikání nad vo-

dou, ale zatím si vedu slušně. Ne skvěle, ale slušně, a to mi vyhovuje. Ale tohle?“ Rozpřáhla ruce. „Tohle tak trochu vyhodilo všechno do povětří a já nevím, jak to dopadne.“

„Začnu tím, že Doyleova právnická firma má dobrou pověst, stejně jako sám Oliver Doyle II. Jeho otec, který mimochodem pořád pracuje, firmu založil před půlstoletím. A závěť Collina Poolea je sepsaná s úzkostlivou pečlivostí. Některá klientova přání jsou neobvyklá, ale neobvyklá přání nejsou u nemovitého majetku zase tak vzácná. A on všechna přání zpracoval s onou úzkostlivou pečlivostí.“

„To je dobrá zpráva, ne?“

Marshall propojil konečky prstů a poklepal s nimi o sebe.

„Přijde na to, Sonyo. Jestli jste chtěla napadnout podmínky, neobvyklé podmínky, závěti, mohli bychom mít štěstí a já mám pro takový případ pár triků v rukávu, ale byla by to dlouhá, náročná bitva a upřímně řečeno, s největší pravděpodobností bychom prohráli.“

„Já neuvažuju o tom, že bych je napadla. Jakkoliv jsou zvláštní, jsou to přání bratra mého otce. Nemám právo se jim stavět na odpor a zároveň se snažit přijmout, co mi chtěl dát.“

„Chápete rozsah odkazu, pokud se ho rozhodnete přijmout?“

„Snažila jsem se to vstřebat, ale už jen ohodnocení samotného domu... Má cenu přes osm milionů dolarů. Jenom ten dům.“

„Dům s pozemky, se svou polohou a historickou hodnotou. Fond – pan Doyle si v tomto ohledu počínal taky velice šikovně – pokryje daně, pojištění i údržbu.“

„To chápu, ale musím přiznat, že samotné pomyšlení, že bych nesla odpovědnost za takový dům... Není to jen tíživé, ale přímo strašidelné. Pak se taky bude muset platit daň z nemovitosti.“

„S tou pan Doyle a jeho klient počítali. Od smrti vašeho otce vám Collin Poole každoročně dával maximální částku, na kterou se nevztahuje daň. Na vaše jméno je vedený účet s kvalitními investicemi. Kromě toho životní pojistka a investiční účty pana Poolea nejen pokryjí daně, ale umožní vám vést pohodlný život. Pan Doyle jako vykonavatel závěti už spočítal výši daní. Vlastně, Sonyo, většinu z nich pokryje životní pojistka.“

Chápala, že pokud přijme podmínky závěti, stane se z ní – v podstatě okamžitě – bohatá žena. Za celý život si nepředstavovala nic takového, ani se jí o tom nesnilo.

A pořád se nedokázala rozhodnout, jaké z toho vlastně má pocity.

„Co bych podle vás měla dělat?“

„To je na vás, Sonyo. Tuhle volbu můžete udělat jen vy sama. Ale netroufal bych si radit klientovi, kterému ještě nebylo třicet, aby se obrátil zády k tak velkému dědictví. Pokud je problematickým bodem bydlení v tom domě, vyjednal jsem s panem Doylem zkušební dobu. Tři měsíce. Usídlíte se tam, a pokud si to během tří měsíců rozmyslíte, prostě odejdete.“

„Tři měsíce.“

„Nemovitosti, zejména nemovitosti takové velikosti, se tak jako tak nepřepisují přes noc. Ani když jsou všechny dokumenty pečlivě připravené. Po tři měsíce budete v tom domě bydlet jako nájemce – bezplatně –, zatímco poběží úřední procesy. Shodli jsme se s panem Doylem, že si zasloužíte toto období, abyste se rozhodla, jestli vám ten dům, jeho poloha a vše ostatní vyhovují, nebo ne.“

„A pokud ne, prostě poděkuju a odejdu?“

„Správně. Pokud ano, přijmete podmínky závěti a dům bude váš.“

„To je dobrý obchod. Opravdu dobrý. Chystala jsem se ty podmínky přijmout, protože chci – potřebuju – vědět víc o minulosti otcovy rodiny. Kterou on sám nikdy nepoznal. A tohle ze mě sejmulo značný tlak.“

„Myslím, že v Oliveru Doyleovi najdete spolehlivého zastávce.“

„V to doufám, protože tam, kde budu nejmíň tři měsíce žít, neznám nikoho jiného.“

* * *

Poslala matce květiny jako poděkování za moudré rozhodnutí pracovat pro chytrého právníka. A zamyšleně prošla svou polovinu dvojdomku.

Nebude si muset brát žádný nábytek, ale některé věci si vzít chtěla. Otcovy obrazy – ty dva, které si po jeho smrti rozhodla ponechat. Vybavení z kanceláře. Některé památkové předměty a dárky, které jí budou připomínat domov a taky její blízké.

A uvědomila si, že vše, co si chce nebo potřebuje vzít na onu zkušební dobu, se jí vejde do auta.

Po zvážení všech pro a proti se spojila s realitním makléřem. Nechtěla nechat svůj dům tři měsíce prázdný. Původně ho chtěla – plně zařízený – pronajímat měsíc po měsíci, ale nakonec souhlasila s půlročním pronájmem.

I kdyby si to rozmyslela a po týdnu se vrátila domů, mohla se na šest měsíců nastěhovat k matce.

Záchranná síť, pomyslela si. Člověk potřebuje záchrannou síť.

Ale ona si to nerozmyslí, jak se ujišťovala. Sakra, Poole's Bay je jenom tři hodiny jízdy autem z Bostonu. Matka ji může navštěvovat, přijede i Cleo. Ona sama si může zajet na víkend domů.

Je to dobrodružství, přesvědčovala se, zatímco dokončovala přípravy a balila si věci. Prožije dobrodružství – a nakonec ještě získá fantastický dům.

Znovu otevřela otcův skicář, aby si prohlédla jeho nákresy. Skici domu se jí líbily ještě víc než fotografie.

Dokázala si představit, jak tam bydlí?

Možná. Možná.

Nechtěla snad něco takového, když s Brandonem obcházel domy na prodej? Něco s historií, atmosférou a kouzlem. Nic nablýskaného, moderního a nafintěného.

A když ji napadlo, že tam bude bydlet sama, připomněla si, že teď taky bydlí sama, jen na menším prostoru.

Sbalila i skicáře a odjela na rozlučkovou večeři s matkou a Cleo.

A v noci před odjezdem téměř nezamhouřila oko.

Oblékla se do zimy. Jestliže i v Bostonu bylo chladno, o tři hodiny jízdy dál na sever bude ještě chladněji. Vzala si třešňově červený kašmírový svetr, který dostala od matky k Vánocům, černé džíny a kozačky.

Možná jí trochu bušilo srdce, když ukládala do krabice i svou africkou fialku. Obě se pokusí přizpůsobit novému prostředí a vzkvétat v něm.

Téměř všechno naložila do auta už večer – protože kdo by dokázal jít spát – a teď se ještě, s batohem na zádech a poslední krabicí v rukách, rozhlédla kolem sebe.

„Není to tak, že už se sem nikdy nevrátím. Ale připadá mi to tak.“

Odtáhla ke dveřím kufr na kolečkách. Když je otevřela, stála před nimi Cleo se zvednutou rukou – právě se chystala zaklepat.

„Překvapení! Nenechala bych tě přece odjet bez zamávání.“

Objala svou kamarádku. „Už teď mi chybíš.“

„Co si počnu, když tě nebudu mít deset minut od sebe?“

„Budeme si psát, volat, máme FaceTime. Vlastně...“ Zvedla dárkovou tašku s lahví. „Tohle je šampaňské. Kvalitní značka.“

„Neblázni.“

„Napišeš mně i mamce, jakmile tam dorazíš. A večer si zavoláme přes FaceTime a vypijeme si šampaňské – jednu láhev jsem koupila i pro sebe – a ty mě provedeš po domě.“

„Ale přijedeš taky na návštěvu.“

„Na to můžeš vsadit oba naše rozkošné zadečky. Tumaš, vezmi si tu láhev a dej mi tu krabici. Je v ní Xena?“

„Je. Je trochu nervózní.“

„Nemá proč. Dobrý den, Donno.“

„Dobrý den. Upekla jsem vám na cestu sušenky, Sonyo.“

„To je od vás moc milé.“ Sousedí, pomyslela si. Tam, kam jedu, vedle mě nikdo bydlet nebude.

„Budete mi chybět, vy i Bill.“

„Vy nám taky. Je mi fuk, jestli se vedle nastěhuje třeba královna ze Sáby, určitě nebude tak milá jako vy. Šťastnou cestu.“

„Díky. Mockrát děkuju.“

„Nerozbreč se,“ zahučela Cleo. „Tím bys rozbrečela ještě mě. Dnešek je dnem Sonyina úžasného dobrodružství.“

Naložily kufr, krabici, batoh a láhev do auta, a ještě chvíli se objímaly.

„Od chvíle, co jsme se poznaly, jsi nikdy nebydlela dál než deset minut ode mě.“ Sonya zabořila obličej do Cleiných vlasů.

„Napiš mi, až tam budeš.“

„Napišu. Spolehni se. Musím vyrazit, než se opravdu rozbrečím. Mám tě moc ráda.“

„Já tebe taky. Přijmi změnu, Son.“

„Vynasnažím se.“

Ale ještě dlouho myslela na svou kamarádku, na to, jak stála před domem a oběma rukama jí mávala.

Včera natankovala plnou nádrž, aby dnes nemusela nikde stavět. Pak ale stejně zastavila, protože si kvůli nervozitě potřebovala odskočit, a navíc toužila po kofeinu.

Žaludek se jí svíral natolik, že neriskovala sušenku, ale popíjela kolu a řídila se pokyny GPS.

V Maine pokračovala po pobřežní silnici. Krajina se rychle změnila. Viděla oceán, písčité i kamenité pláže, stejně jako městečka, která jí připadala spíš jako vísky.

Lesy, prostor. A nemohla popřít, že tu bylo krásně.

Celý život žila ve městě nebo na předměstí. A i když výhled na zátoky, zálivy i nekonečnou rozlohu Atlantiku považovala za úžasný, i když ji okouzlaval malebný šarm příbřežních městeček, uvažovala, jak to zvládne.

Žádné rychlé zaskočení do obchodu, žádné impulzivní návštěvy nedaleké restaurace nebo baru. Žádní přátelští sousedé za vedlejšími dveřmi ani děti jezdící po chodníku na kolech.

Musela si připomínat, že není zbabělec – a nikdy jím nebyla. Ale nedokázala se zbavit nervozity.

Přesně po třech hodinách vjela do městečka jménem Poole's Bay.

Ano, bylo kouzelné, rozkládalo se na úzkém výběžku země vedle zálivu. Stříbrného zálivu pod oloveným nebem. Domy z překládaných prken – bílé, koloniálně modré, světle žluté – lemovaly ulici, kterou Sonyina GPS označovala jako Hlavní třídu.

Domy s krytými verandami a okenicemi. Některým stoupal z komínů kouř.

Všimla si restaurace s názvem Humří klec a druhé, pojmenované Ginova pizzerie.

Nezemře tu hladý.

Zaznamenala knihkupectví, které se tak i jmenovalo – docela prostě Knihkupectví.

Po úzkém chodníku se pohybovali lidé zachumlaní do zimního oblečení.

Za necelou minutu projela celým městečkem a v duchu si slíbila, že brzy prozkoumá i jeho druhou polovinu na opačné straně zálivu, stejně jako všechny vedlejší ulice.

Ale teď pokračovala po stoupající pobřežní silnici.

Poklidný stříbrný záliv nechala za sebou a začalo k ní doléhat burácení mořských vln o skalnaté pobřeží. Voda se čefila kolem útesů, které trčely z vody, rozeklané a drsné, až se tajil dech.

Silnice se zúžila, až Sonyu napadlo, jestli by se tu vůbec dokázala vyhnout dvě auta, aniž by si odřela nárazníky. Jedna zatáčka navíc střídala druhou, a tak Sonya výrazně zpomalila. Na jedné straně měla skaliska a větrem rozvlněné moře, na druhé hustý les plný stínů a sněhu.

Vybavila si, že pan Doyle mluvil o odlehlosti domu. Ale někdo tudy od posledního sněžení projel s pluhem, protože úzká, stoupající, klikatá silnice byla z větší části prohrnutá.

Ne že by se bála jezdit za zimy, ale měla zkušenosti jen z města. Pokud nicméně silnice zůstane prohrnutá, bude v pořádku. A GPS jí oznamovala, že by k cíli měla dorazit za...

Vyjela zpoza další zatáčky a uviděla ho, na vrcholu skály pod tísnivou nebeskou klenbou. Užasle zabrzdila.

Myslela si, že je připravená. Měla přece fotografie i otcovy nákresy. Ale teď tu stál, uprostřed koberce sněhu, na skále, která se vypínala nad neklidným mořem.

S tou dvojicí postranních věžiček, mnoha okny a tmavomodrým pobitím vedle kamenů, jež v šeru zářily matně zlatavou barvou, vypadá jako kulisa nějakého románu, pomyslela si, nebo rekvizita z klasického hororu.

Támhle roste ta velká smuteční vrba s větvemi pokrytými vrstvou třpytívého ledu. Hned za domem začíná les jako zelená hradba.

Z komínů lenivě stoupá dým a někdo odhází sních z cestiček. Jedna cesta vede k širokému krytému portiku kolem vchodu.

Sonya se okamžitě zamilovala.

Znělo to pošetile, ale měla dojem, že ten dům na ni čekal a teď byl připravený přivítat ji ve svém nitru. Nervozita zmizela a nahradilo ji čiré nadšení. Znovu se rozjela.

Vedle příjezdové cesty stál robustní pickup a Sonya zastavila vedle něj. Vystoupila a zůstala stát na větru, aby si pořádně prohlédla dům, který řízením osudu, díky rodokmenu nebo možná šťastnou náhodou mohl být její.

Všimla si, že se za oknem v prvním patře mihl stín. Někdo mě vyhlíží, pomyslela si. Zvedla ruku, aby zamávala, ale to už se otevřely vchodové dveře.

Očekávala pana Doyela, ale muž, který z nich vyšel, bez čepice a v rozepnuté bundě, pod níž viděla flanelovou košili, byl výrazně mladší.

Vykročil jí naproti. Na nohách měl odřené hnědé boty a vítr mu čečral husté černé vlasy.

Okamžitě si všimla rodinné podoby – tvaru obličeje, úzkého nosu, ostře tvarovaných rtů s koutky pozvednutými v přívětivém úsměvu.

A už vůbec si nemohla splést ty oči, ty nádherné, až strašidelně světlemodré oči s černými řasami.

Ty oči se upřely na ni a Sonya mu oplátila úsměv.

„Já jsem Sonya. Jste podobný svému otci. Oliver Doyle Třetí?“ Pronesla to jako otázku a podala mu ruku. Očekávala hladké dlaně právníka, ale jeho ruce působily jako ruce muže, který je zvyklý pracovat manuálně.

„To jsem já. Vítejte v Sídle mrtvé nevěsty.“

„Prosím? Sídlu mrtvé nevěsty?“

„Tak mu zhruba před dvěma sty lety začali místní přezdívat. Jaká byla cesta z Bostonu?“

„Dobrá, bez zvláštních příhod.“

„Takové cesty jsou nejlepší, a dorazila jste před sněžením. Pojdte z toho větru, pak vám přinesu zavazadla.“

„Vítř mi nevaří a zase tolik toho nemám. Ale ráda využiju pomocnou ruku.“ Otevřela zavazadlový prostor. „Ještě si vezmu kabelku z předního sedadla.“

Zvedla ji, stejně jako dosud neotevřenou krabičku se sušenkami.

„Je tady i váš otec?“ zeptala se a hodila si na záda batoh.

„Ne. Chtěl vás přijet přivítat a provést vás tady, ale necítí se nejlíp.“

„Ach, to mě mrzí.“

„Je to jenom nachlazení.“ Popadl dva kufry, jako kdyby nic nevážily. „Ale matka mu domluvila, aby nikam nejezdil. To je všechno?“ Ukázal na tři zavřené a popsané krabice.

„Ano.“

„Pak se pro ně vrátím.“

Přikývla a ohlédla se na dům. „Vypadá působivě.“

„A jak na vás působí?“

„Jako by říkal: Jsem tady,“ odpověděla, zatímco nesli první várku věcí ke vchodu. „Mnohé vidím. Mnohé vím. A je na mě velkolepý pohled.“

Zastavila se a rozhlédla se po okolí. „Je vidět záliv, přístav, vesnice. A támhle vzadu pluje nějaká loď. Překvapuje mě, že odtud nevidím Grónsko. Doufám, že můj pokoj je obrácený k moři.“

Zvláště se na ni podíval. „Můžete si vybrat, ale odhadli jsme, že budete chtít spát v hlavní ložnici, a ta má opravdu výhled na moře.“

„Bože, podívejte se na ty dveře.“ Přejela dlaní po hlubokém reliéfu.

„Jsou původní. Arthur Poole – taky ten původní – si nechal dovézt mahagon a sám je vyřezal.“

„Vážně?“ Dvě stě let, pomyslela si. Chtěla dům s historií a teď ho měla přímo před sebou. „Jsou úžasné a zjevně zhotovené tak, aby vydržely.“

Vešla dovnitř. Náhlý bzukot v uších i vzepětí energie připsala vzrušení.

Podlaha široké vstupní haly se jen třpytila. Bylo tu široké schodiště, po kterém mohli kráčet vedle sebe čtyři lidé. Prostor ozařoval masivní třípatrový lustr ze železa.

Mezi dvěma židlemi s koženým opěradlem a čalouněnými sedátky stál u stěny dlouhý stůl. Vedle každé židle se otvíraly dveře. Na stolní desce stála sbírka mosazných svícňů, nad ní visela zrcadla různých tvarů a velikostí.

Naproti stolu stála sytě modrá pohovka s polštářky ozdobenými vyšíváním krajkami. Obraz nad pohovkou zachycoval mladou ženu se světle plavými vlasy vyčesanými do elegantního účesu a ozdobenými květy. V uších se jí leskly diamanty a na krku měla náhrdelník se safíry ve tvaru kapek. Oblečená byla do dlouhých bílých šatů s vysokým pasem, s vyšíváním lemem a nabíranými rukávy. Na první pohled to vypadalo, že má holé ruce, ale pak si Sonya všimla zlatého kroužku na levé ruce a prstenu s diamantem na pravé.

„Astrid Grandville Pooleová. První nevěsta. V předním pokoji je zapálený oheň.“ Ukázal doprava, ke dveřím za portrétem. „Přinesu zbytek vašich věcí.“

Sonya přikývla a zůstala stát, aby mohla poslat zprávu matce a Cleo a pořádně si prohlédnout ten obraz.

Člověk má přímo dojem, že se ta sukně pohybuje, pomyslela si – to bylo nejlepší vysvědčení malířova umu. Měl v úmyslu namalovat ji s takovým smutkem v očích? V očích stejně modrých jako safíry, jež měla na sobě.

A to, jak stála, to, jak držela malou kytici v ruce spuštěné podél boku, s růžovými a bílými poupaty růží obrácenými dolů?

Přimo cítila vlnu smutku, který z té ženy vyzařoval, a vypadalo to, jako kdyby se ty safírové oči vpíjely do jejích.

Otočila se k Oliverovi, který právě přinesl zbytek věcí.

„Jak zemřela?“

Shodil si z ramen bundu a vzhlédl k portrétu.

„Byla zavražděna v den svatby. Ubodali ji.“

„Mrtvá nevěsta,“ zašeptala Sonya. „Není divu, že vypadá tak smutně.“

„Její manžel ji nechal namalovat a pověsil obraz sem, aby ji viděl každý, kdo sem přijde, a vzpomněl si na ni.“

„Předpokládám, že ji tedy nezabil on.“

„Ne, zabila ji žárlivá žena. Odeberu vám kabát.“

„Díky Olivero...“

„Treyi,“ opravil ji. „Můj děda je Ace, táta Deuce, já jsem Trey.“

„Pěkné.“ Vlna smutku opadla a místo ní se dostavilo pobavení. „A jednodušší než Oliver první, druhý a třetí. Treyi, znal jste mého strýce Collina Poolea?“

„Jistě. Byl tak trochu strýček i pro mě a mou sestru. Jako by patřil do rodiny. Prozatím vám dám kabát k ostatním věcem, ale u předního salónku je šatna. Collin tam odkládal kabáty a venkovní výbavu.“

„Tady je přední pokoj a ještě k tomu přední salónek?“

„Jestli máte ráda otevřené prostory, tady je nenajdete. Místo toho jste zdělila bludiště. Provedu vás tady. Kde chcete začít?“

„Třeba tady.“

Zabočila do místnosti, kterou označil jako přední pokoj.

A zjistila, že je navzdory své velikosti překvapivě útulná. Praskající oheň v krbu s vyřezávaným dřevěným rámem kolem sebe šířil přímo radostnou atmosféru.

Trojice oken nabízela výhled na zasněžený trávník, kamennou zídku nad mořem i oceán za ní.

Ze stropu visel další lustr – opět železný, ale podstatně menší. Na zdejší pohovky a křesla – všechno v příjemně tlumených barvách – by se snadno vešlo dvacet lidí. Stoly se leskly stejně jako podlahy. A jako klavír v rohu místnosti.

„Hrál Collin?“

„Ano, a docela dobře. Co vy?“

„Nic složitějšího než Ovčáci, čtveráci.“ Ale přejela po klavíru dlaní. „Vy ano?“

„Dokážu vyloudit něco na způsob boogie-woogie, když mám v sobě dost piv. Většinu zdejších obrazů namaloval Collin.“

A zachytil na nich moře v bezpočtu různých nálad.

„Váš otec byl taky malíř.“

„Ano. A jejich styly jsou si hodně podobné. Nevím, jestli by mě to mělo utěšovat, nebo naopak zneklidňovat.“

„Je toho na vás hodně.“

Slyšela v jeho hlase útěchu a rozhodla se ji přijmout. „Snažím se to zvládnout. Tohle je příjemná místnost. Nevěděla jsem, co mám očekávat.“

„Tudy se jde do menšího předního salónku a za ním následuje solárium.“ Vykročil v čele.

„Ach! Základna té věže. Nádhera. Vpustili sem hodně světla.“

Světlo se do místnosti linulo vysokými oblými okny. Byly tu polstrované židle stejně sytého modrého odstínu a křeslo pro dvě osoby, na němž modrou barvu doplňovaly růžové pruhy. Stoly, které na první pohled vypadaly starožitně.

A rostliny. Z jednoho květináče vyrůstal strom obalený maličkými pomeranči, z jiného zase citronovník. Další rostlina s lesklými listy se pyšnila velkými bílými květy.

Poznala tlustici, protože její matka taky jednu měla, ale tahle byla aspoň třikrát větší.

„Tolik světla i za takového dne. Ale teď mám hrůzu z toho, že ty kytky zahubím.“

„Collin měl pro jejich pěstování talent.“

„Omlouvám se.“ Přestala číchat k jednomu bílému květu – vydával tak krásnou, jemnou vůni, až jí z ní plesalo srdce – a narovnála se. „Upřímnou soustrast. Měla jsem to říct dřív. Byli jste si blízcí a jeho smrt vás zasáhla.“

„Díky. Ano, zasáhla.“

Pokračovali v prohlídce. Další salónek, místnost, kterou Trey nazýval ranní pokoj, hudební salónek s druhým klavírem – tentokrát malým křídlem – a dalšími nástroji včetně harfy, flašinetu a cella.

„Během let je nastrádali různí členové rodu Pooleových,“ vysvětlil Trey. „Dům je v mnoha ohledech muzeem rodinné historie. Tady je formální jídelna.“

„To bych řekla, že formální. Páni!“

Z obou delších stran masivního stolu stál tucet vysokých židlí s vyřezávanými opěradly, v čelech stolu byly dvě další. I zde byl krb s hořícím ohněm, a přece v místnosti zůstávalo dost prostoru na dva obří příborníky. Stěny pokryté tapetami s bílými květy pelargoníí na tmavomodrém podkladu zdobily obrazy a zrcadla.

Sonya odhadovala, že dvojice svícňů na jídelním stole je z pravého stříbra.

„Víte, celou cestu jsem byla nervózní. Nedokázala jsem ani sníst žádnou ze sušenek, které mi upekla sousedka.“

„Vy máte domácí sušenky?“

„Mám.“ zasmála se. „Podělím se s vámi – na oplátku za tuhle prohlídku. Musím říct, že při prvním pohledu na dům nervozita zmizela. Jenže teď se vrátila. A s pořádnou silou.“

„Nejste typ, co pořádá formální večírky pro dvacet lidí?“

„Spíš jsem typ, co si objedná pizzu. Předpokládám, že ta pizzerie, kterou jsem viděla v městečku, nedovází až sem.“

„Ehm...“

„Toho jsem se bála. Je to krásný pokoj. Takovým tím strašidelným způsobem.“

Provedl ji dalšími dveřmi.

„Ach! A tohle si zaslouhuje obdivný výdech.“

„Rodinná jídelna a kuchyně. Kuchyně vznikla, myslím, někdy ve dvacátých letech, ale Collin ji zmodernizoval. Nejméně dvakrát.“

„Ale pořád odpovídá zbytku domu, nemám pravdu? Není okázale moderní. A je tady malý krb.“

Prošla kolem pěkného stolu s osmi židlemi do kuchyně se skřínkami z tmavého dřeva – některé měly dvířka s neprůhledným sklem – a stěnami, jež jí připomínaly lesní stíny. Díky bílým spotřebičům nepůsobila příliš temně a krémový kuchyňský ostrůvek představoval kontrast k tmavé lince. Pult na ostrůvku byl světle šedivý a spočíval v něm hluboký dřež.

„Byl zatraceně dobrý kuchař.“

„Vážně?“

„To si pište. On a moje mamka – ta je taky vynikající kuchařka – si vyměňovali recepty. Vaříte?“

„Záleží na tom, co si představujete pod slovem *vařit*.“

„Jo.“ Zasadul ruce do kapes. „Sám spadám do stejné kategorie. Moje kamarádka je naštěstí šéfkuchařka v Humří kleci ve vesnici, a navíc můžu somrovat u rodičů a prarodičů. Každopádně jsme zásobili lednici i spižírnu.“

„Tady je spižírna.“ Uznale hvízdla.

„A výtah pro dopravování jídla do pater.“

„To snad ne!“

Zabočila do kuchyňské přístavby. Další skříňky a dřež, chladnice na víno a stroj na led.

Trey otevřel jednu ze spodních skříněk.

„Nechal dům zmodernizovat, ale chtěl zachovat původní atmosféru. Výtah vede dolů do původní kuchyně.“

Stiskl tlačítko a dno skříňky začalo s mechanickým hučením sjíždět.

Sonyu to rozesmálo. „To je můj první výtah na jídlo. K čemu ho používal?“

„Zrenovoval část prostor pro služebnictvo.“ Trey stiskl tlačítko, aby výtah přivolal zpátky nahoru, a zavřel skříňku. „Využíval hodně prostor.“

„Musel ten dům milovat. Díky za ty zásoby. Nečekala jsem, že toho uděláte tolik.“

„Žádný problém. Zvlášť když z toho vyrazím kolu.“

„Vyrazte z toho i jednu pro mě, když už tam půjdete.“ Vrátila se do hlavního prostoru kuchyně a přistoupila k oknu nad dřezem. „Takže jsme nad... sklepem?“

„Ne, není to přímo sklep. Collin tam udělal něco jako další bytovou jednotku. Soběstačnou. Před nějakými šesti, sedmi lety tu bydlel pár sloužících – hospodyně a údržbář. Pak odešli na odpočinek a nikdo další už se sem místo nich nenastěhoval. Chcete sklenici?“

„Ne, láhev je v pohodě.“

„Mám pro vás seznam řemeslníků na údržbářské práce. Úklid, opravy, péče o zahradu.“

„Nepřemýšlela jsem o tom, že bych si někoho najímala.“

„Je to velký dům,“ upozornil ji. „Některé místnosti nejspíš uzavřete, ale i tak je velký. V přístavku je sněhová fréza a traktůrek na sekání trávy, ale pořád je to hodně práce.“

„Nechám si to projít hlavou.“

Vrátili se do přední části domu. Cestou narazili na další toaletu – jednu použila hned po příjezdu. Obývací pokoj – a první televize, kterou tu spatřila.

„Hrál hry?“ zeptala se, když si všimla herního systému.

„Ani ne. Nainstaloval ho pro mě a mou sestru a pro naše kamarády.“

„Trávili jste tu hodně času.“

„Po smrti jeho ženy...“

„Další mrtvá nevěsta.“

„Ano. Táta říkal, že před tím Collin rád chodil mezi lidmi. Cestoval. Viděla jste, že některé jeho obrazy zachycují evropské scenérie, případně západ Ameriky, všechno možné. Ale pak se uzavřel. Líbilo se mu, když jsme sem chodili – moje rodina a někteří z mých a Anniných kamarádů. Ale skoro neopouštěl dům a okolní pozemky, obzvlášť v posledních několika letech. Když se chtěl někam podívat, použil internet. Tak mi to říkal. Tenhle pokoj používal jako pracovnu.“

Tady bych taky mohla pracovat, pomyslela si Sonya, když vešla dovnitř. Pěkný stůl, prostor na nástěnky, krb, který se postará o teplo a příjemnou atmosféru. Solidní světlo – nebo tu aspoň bude, za slunečných dnů. Nechyběla ani šatna na uskladňování vybavení a malířských potřeb.

Vtom to spatřila, přímo nad krbem.

Zdejší sídlo v magickém svitu úplňku. Atmosférické, nádherné dílo, jemné světlo, hluboké stíny, odraz záře v oknech obou věžiček.

„To je otcův obraz.“

Se staženým hrdlem se k němu přiblížila.

„Víte to jistě? Nechápu, jak by...“

„Poznám otcovu práci. A tohle je jeho podpis. MacT – tak podepisoval svoje díla. V levém dolním rohu. Přímo tady.“

„Vidím. Nikdy jsem si toho nevšiml.“ Trey jí položil dlaň na rameno.

„Vždycky jsem předpokládal, že ho namaloval Collin. Nepročel jsem si pořádně inventář.“

„Kdy ho koupil? Jak dlouho ho měl?“

„Nevím. Kam až sahá moje paměť. Možná by to věděl můj otec. Zeptám se ho.“

„O tomhle domě se mu zdávalo,“ zašeptala Sonya.

„Zdávalo?“

„Říkala to moje matka. Opakovaně se mu o něm zdávalo. Řekla mi to, když jsem jí ukázala fotografie domu. Kreslil ho i do skicáře. Mám ty kresby s sebou. Ale nezpomínala si, že by ho někdy namaloval na obraz. Jenže to udělal,“ dodala tiše. „Udělal to, a ten obraz je teď tady. Přímo tady.“

O krok couvla. „Uklidňující, nebo znepokojivé? Něco mezi tím.“

„Já jsem taky nevěděl o vašem otci, ani o vás, dokud Collin nezemřel. Ale říkám si, že si ten obraz pověsil sem, do svého soukromého prostoru, protože mu na něm záleželo. A chtěl, abyste ten dům dostala vy, protože pro něj bylo důležité i to.“

Prosté a pravdivé, pomyslela si a přikývla.

„Lituju, že nás nekontaktoval, dokud žil, ale to už teď asi nic nezmění... Podíváme se dál?“

Provedl ji zbytkem přízemí a zvedl její kufry. „Do vašeho pokoje?“

„Ano, díky.“ Sama vzala batoh. „Je toho na mě moc,“ vydechla. „Opravdu moc.“

Zastavil se na odpočívadle a opřel se dlaní do stěny.

Stěna se otevřela.

„Cože? Tajná chodba?“ Ryzí radost se vrátila. „No to mě podržte.“

„To přesně ne. Sloužívávala pro služebnictvo. Dole byla kuchyně, jejich jídelna, pracovní prostory. Jejich pokoje byly nahoře ve druhém patře, v severním křídle.“

„Křídle,“ zopakovala. „Tenhle dům má křídla.“

„Víc o jeho historii zjistíte od mého otce, ale jsem si docela jistý, že schodiště pro služebnictvo přestali za tím účelem používat někdy ve třicátých letech. Collin si dole zařídil mediální místnost.“

„Mediální místnost.“

„Rád se díval na filmy, a ten výtah na jídlo se při zařizování hodil. Dole je i tělocvična. Udržoval se ve formě. Pokoje pro služebnictvo nahoře jsou buď uzavřené, nebo se používají k uskladňování věcí. Pooleovi jich za dvě stě let nahromadili docela hodně.“

Znovu jí věnoval ten přívětivý úsměv. „Říkal jsem si, že vás to rozveselí.“

„To jste vystihl. Ale já nejsem smutná – aspoň ne doopravdy. Spíš trochu ohromená. Blbost. Hodně ohromená. Co si mám počít se všemi těmi prostory?“

„Ty, co vám vyhovují, používejte, zbytek uzavřete.“

„Jste prakticky založený.“

„Z větší části ano. Takže, v prvním patře jsou ložnice včetně hlavní, s vlastní koupelnou – to je opět Collinovo dílo. Dva z dalších pokojů mají taky svoje koupelny, a kromě toho je tu společná koupelna a salónek. A tohle je můj osobní favorit.“

Otevřel dvoukřídle dveře, které – jak Sonya věděla – vedly do prostoru uvnitř jedné z věžiček.

Prudce se nadechla.